

fra alle Sider enig om, at Straffen er i Overensstemmelse med Loven, det er Loven, det er galt med. Men herom har jeg ikke mere at sige.

Der faldt en Udtalelse fra den ærede Ordfører for Forespørgerne, som ellers, det indrømmer jeg, fra sit Standpunkt søgte at bevæge sig i moderate Former, som man ikke har Ret til at gøre, og hvorimod jeg vil protestere. Det var hans Udtalelse om Gardehusarernes Chef. Saa længe det ærede Medlem ikke har andre Beviser at fremlægge for sine Udtalelser, er det urigtigt at fremføre dem i denne Sal; thi selv om det senere viser sig, at de ikke ere rigtige, staa de i Rigsdagstidenden, og mange ville tro det, selv om det muligvis senere bliver dementeret.

Om selve de beklagelige Forhold vil jeg kun tillade mig yderligere at sige, at der fra Socialdemokratiets Side foreligger Ting, der ingenlunde ere egnede til at forringe den Slags Kalamiteter, men tværtimod til at forøge dem. Jeg har her et Par Skrifter, der ere blevne uddelte til Soldaterne ved deres Indkaldelse, de ere endog sendte til dem paa Kasernerne. Jeg mener, at saadanne Skrifter, selv om man rent juridisk kan vrige sig fra dem, er en Kost, som disse unge Mennesker absolut ikke kunne fordøje, og som det er ganske naturligt, at en Del af dem maa faa Mavepine af. Jeg skal ikke trætte Forsamlingen, men jeg vil dog bede om den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle enkelte Citater deraf. Det hele er naturligvis først og fremmest en Fremstilling af Krigens Vederstyggelighed og af, hvorledes den militære Uddannelse omkonstruerer Menneskene til Vilddyr. Alt dette kunde man imidlertid nok tænke sig som Genstand for en eller anden social Prædiken fra forskellig Side, uden at det netop behøvede at være socialistisk. Men den Agitation, der ligger deri, har sit Hjemsted i den socialistiske Lejr. Den har til Resultat, at Soldaterne maa faa den Opfattelse, at de gøre en god Gerning ved at nægte Lydighed og ved at gøre sig selv til saa daarlige Soldater som vel muligt. Her staa f. Eks.: „Ja, kære Kammerat, i Dag skal du i Kraft af Værnepligten træde i Morderlære hos den danske Venstreregering. Denne Regering har aabent erklæret, at det danske Militær er for svagt til at røve nyt Land, da det ikke en Gang er i Stand til at forsvare Landet overfor andre Magter. Trods dette forhøjes Militærbudgettet, den provisoriske Fæstning om København forbedres stadig osv. Naar du drager

Konsekvenserne heraf, vil du se, at den danske Regering rustet sig mod en indre Fjende.“ Det er Hovedindholdet af disse agitatoriske Skrifter, at da Danmark selvfølgelig, efter deres Opfattelse, ikke kan yde Forsvar overfor ydre Fjender, kan Opretholdelsen og Uddannelsen af Militær kun have til Hensigt at væge mod en indre Fjende, og denne maa da konsekvent efter disse Skrifters Tankegang være Socialisterne, Underklassen, som det hedder. Disse gøre et saa skærende Forsøg paa at uddybe Modsætningen mellem Klasserne, som vel tænkes kan.

Sluttelig lyder det saa saaledes: „Adlyder du Officerernes Kommando, stiller du dig paa Undertrykkernes Side og gør dig selv til Morder og Forræder mod dine Klassebrødre, hvis Forbandelse vil følge dig, hvorhen du end flygter. Tænk over dette osv.“ Der foreligger ikke ganske faa af disse Aktstykker. Disse ere stillede direkte til Soldaterne, og det siges deri til de unge Mennesker, at det er for saa vidt ikke første Gang, Samfundet griber ind i deres Liv, det gjorde det ogsaa, da de vare 7 Aar gamle, idet det tvang dem til at gaa i Skole. Dette forundrer mig nu noget, da Socialdemokraterne holde saa stærkt paa Oplysning, endda paa Skoletvang. Den unge Mand, der har forfattet dette Skrift, har altsaa ikke kendt Læren tilstrækkeligt. Han underskriver sig Viggo Christensen, Typograf, Baggensgade 25. (Afbrydelse). Skriftet er godkendt af Socialdemokratiet. Efter at han har fremført alt, hvad han kan, for at vække den størst mulige Afsky for det græsselige Haandværk, de skulle lære, osv., slutter han: „Thi bliver Hæren gennemsyret af en antimilitaristisk Aand og befolket med bevidste Kammerater, er Hæren berøvet sin Marv, saa er den kun et dødt Redskab, som man ikke kan anvende mod de besiddelsesløse, ligegyldigt af hvilken Nation, til Fordel for den besiddende Klasse.“ Nej, bliver den berøvet sin Disciplin, er den fuldkommen ubrugelig til noget som helst. (Borgbjerg: Det se vi i Rusland.) Hvad De ser i Rusland, ved jeg ikke, men foreløbig ser jeg paa det danske Socialdemokrati, og jeg skal sluttelig sige, at er der nogen, der er medskyldig i den Slags Kalamiteter, er det den Agitation, der føres gennem disse Skrifter overfor de unge Soldater. Det er ganske uforsvarligt og utiladeligt at føre den Art Agitation. Man kan godt søge at værne Ungdommen, man kan være Antimilitarist, saaledes som de Herrer ere, og man kan søge at skaffe